

Francie 8. 6. 2012 – 17. 6. 2012

Pátek 8. Června

/stav tachometru 128175/

Je pátek, půl osmé večer, a my opět vyrážíme na naši výpravu do Francie, přesněji do Pikardie a tím tak navážeme na naše cestování Bretaní z předešlého roku. Letos jedeme bohužel jen ve třech - Radka, Jola a Katka, naše kamarádka Šárka zrovna promuje.

Šárku však ještě těsně před odjezdem navštívíme a popřejeme ji hodně štěstí, je smutná ☹
/Čerpání 2406 Kč/ Jedeme směrem na Hodonín. Cestou nás však přepadne šílená průtrž mračen i s bouřkou. Trvá až do Hodonína. Sotva vystoupíme z auta, už jsme totálně mokré, ale spolu s Vaškem to jdeme zapít do pivovaru U Šviháka. Okolo půlnoci uléháme ke spánku.

Sobota 9. Června

/stav tachometru 128430/

Ráno nás Katka budí už v 6 hodin, protože musíme přece dobalit a urovnat bagáž v autě. Je sice zataženo, vzduch voní po dešti, ale neprší, hurá ☺. Ještě rychle dokupujeme jednu plynovou bombičku, kdyby náhodou a v 8.45 vyrážíme vstříc dobrodružství. V autě smrdí Katčín ředkvičkový salát s česnekem. Toho se budeme muset urychleně zbavit. */Čerpání 2463 Kč/* před Plzní. Fičíme dál po naší české dálnici, všeobecně nazývanou „tankodrom“ a už se těšíme do Německa na „kvalitku“ zadarmo. Jedeme celkem v pohodě, je hezký výhled, na obloze je nepřeherné množství různých mraků a na horizontu se rýsují obrysy středověkého hradu Švihov. Máme hlad a tak se Katka ptá: „Máme řízky?“ a Jolka odpovídá: „Ne, JÁ mám řízky!“ Ozval se smích. Jolka se s námi samozřejmě nakonec rozdělí.

Je po poledni a my překračujeme hranici s Německem. Teď to teprve jede. Kolem nás je spousta motorkářů, Katka jim závidí (to teda nevím co). */Čerpání 93,27 EUR/*, už to bylo na rezervu. V 16.45 vjíždíme do naší sladké Francie a hned platíme mýtné - jak jinak. Do Verdunu přijíždíme poměrně brzy, je teprve něco po 18 hodině večer. Při hledání kempu jsme se nějak připlétly do kolony aut, kde všechna blikala oběma blinkry. Byli to pravděpodobně fanoušci fotbalu francouzského týmu. „Dej taky blikáče ať patříme k nim“ říká Jola.

Tentokrát spíme v kempu Charm sur..., který jsme po chvíli našly. Starší pán recepční byl evidentně rád za takovou vzácnou návštěvu a dal nám super cenu 7.5 EUR. Má to však maličký háček - jsou tady turecké záchody. Naštěstí kousek dál jsou i normální a teplá sprcha. Večeříme zbytky z domova, popijíme červené víno a domlouváme nedělní pokračování naší cesty. V 21.30 jdeme spát, ale Jolka se ne a ne uvelebit, pořád jí něco vadí - úzký spacák, pytel v nohách atd. Chvilí se ještě smějeme nějakým volovinám a vlastně ještě za světla usínáme.

Neděle 10. Června

Ráno vstáváme už v 7 hodin, je pod mrakem, ani chladno ale ani teplo. S Jolkou se jdeme sprchnout a umýt vlasy, ať jsme v té Francii krásné. Katka balí, posnídáme kaši a v 9 odjíždíme z kempu. Zjišťujeme, že to byl pravděpodobně rybářský kemp, protože projíždíme kolem rozlehlého rybníka, kolem kterého je spousta vrbiček zastřižených jako malé čarodějnice. Míříme na Reims – řídí Jolka. Držely jsme se cedulí nad dálnicí a ta nás zavedla na Laon a tak z dálnice chtě nechtě vyjedeme a míříme dál krásnou cestou do Soissons. Bloudíme, cesta na Giverny a Bonneau je snad zakletá, vracíme se a zase jedeme tam a zpět. Obědváme na odpočívadle u benzínky, musíme vysušit i stan.

V klidu sedíme nad mapou a zjišťujeme, že jsme si udělaly zajížd'ku a tak se musíme vrátit. V 16 hodin jsme konečně v Giverny. Město nás vítá deštěm, ale přesto se spoustou turistů a hlavně záplavou všech možných druhů květin sázených do záhonků podle odstínů jejich barvy. I když prší, vyrazíme v pláštěnkách a nemůžeme se nabažit té vůně. Jdeme se

podívat do domu slavného malíře Claude Moneta.

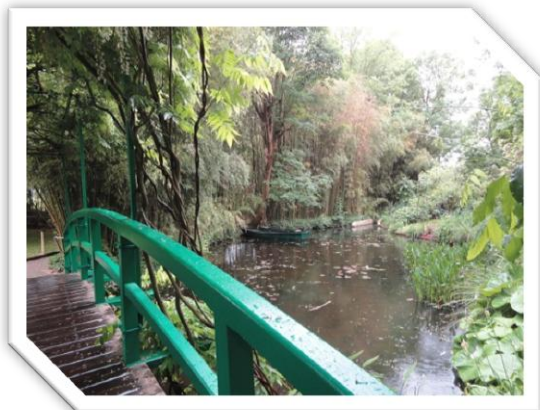

Je to pěkný starý dům a kolem něj nádherné zahrady až oči přecházejí. Dům, zahrada, jezírko s lekníny a můstek

v japonském stylu, to vše si Monet

navrhoval sám. Škoda, že prší, ale aspoň se trochu osušíme v malé kavárničce ve městě.

V 18 hodin nasedáme do auta a jedeme na pobřeží do městečka Fécamp. Lije jako z konve a Radka prohlásí – hustě sněží. Už toho asi má plné zuby ☺

Našly jsme kemp a plánujeme, že by nám v recepci mohli pronajmout „bydlík“, tím myslíme obytný přívěs nebo aspoň stan s podlahou, takové šapitó. Ale bohužel s recepcí není žádná řeč, na jednu noc to prostě nepronajmou, a tak za deště stavíme stan a uvelebujeme se do něj. Uvnitř vaříme čaj, jíme klobásky, pijeme vínko, píšeme domů sms a prozváníme kamarádku Šárku. Celou noc vydatně prší.

Pondělí 11. Června

Ráno stále mírně mrholí a tak jsme se rozhodly, že jen posnídáme a mokrý stan necháme na místě, aby se snad trochu provětral a v něm i naše spacáky a jdeme do rybářského města Fécamp ležícího u nejvyšších útesů v Pikardii a k moři.

spousta trubek, určitě

Neskutečně fouká, po pláži se skoro nedá jít a tak se chvíli couráme městem, sice neprší, ale zima je děsná.

Navštěvujeme ještě Benediktýnský klášter a dáváme si každá na zahřátí jejich vyhlášený likér - Benediktínku. Jolka s Katkou si kupují hned celou láhev. Vyrábějí ho podle starých tajných receptů hned vedle ve staré budově z 18. století.

Z venku to sice vypadá jako budova nějaké radnice, ale průhledem skrz okna zjišťujeme, že tam vede destilačních. Ještě přece musíme

navštívit kostel Svatého Michala s nádhernými vitrážemi a jedeme do kempu sbalit stan a zaplatit.

Jedeme na vyhlídku, vysoko nad městem na skalistém pobřeží stojí kaple věnovaná památce námořníků zemřelých na moři.

Cestou dolů ještě navštívíme Muzeum čokolády, kdo by odolal?

Tak ještě nakoupit něco domů a jedeme dál podél alabastrového pobřeží na Dieppe. Hledáme vhodné místo, kdy bychom konečně poobědvaly. Všude fouká studený vítr a je poměrně zima. Nakonec zkusíme něco uvařit na další vyhlídce. Taky tady vysušíme spacáky a stan a deky. Obědváme pořádně vyhladovělé až o půl páté odpoledne.

Míříme dál podél pobřeží, městečky jen projíždíme, protože je zima a sem tam prší. K večeru jsme si našly kemp, sice už bylo zavřeno, což je ve Francii klasika, ale zrovna vyjždělo auto ven, a tak jsme se my dostaly dovnitř. Stavíme stan, pak přišla na řadu višňovka a obrovská mandlová pusinka, kterou jsme si koupily v čokoládovně. V noci opět leje jako z konve.

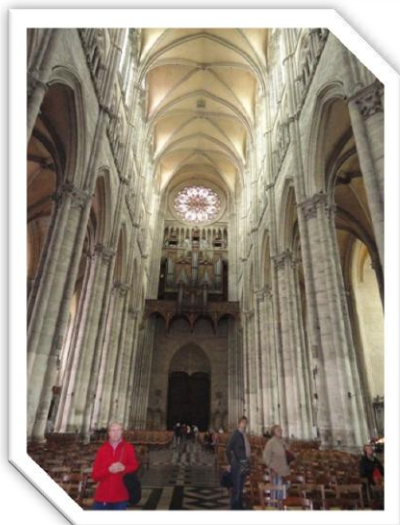
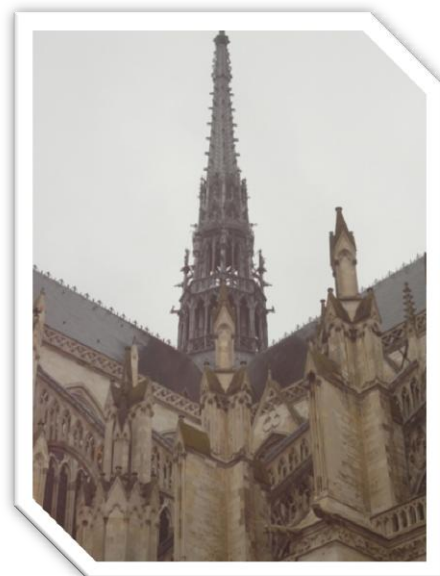
Úterý 12. Června

Je ráno a Katku probudily šmejdící straky, které se mezi sebou domlouvaly hoooodně hlasitě. Mají smůlu, nic k snědku nenacházejí. Katka vaří snídani a Jolka s Radkou se pomalu probouzejí. Za „ubytko“ ušetříme a v 9 hodin odjíždíme. Nikde nikdo. Míříme si to starobylého města založeného na řece Sommě do Amiens. Zase prší. V přelidněném městě hledáme parkování, je to téměř nemožné. Nakonec jsme našly na břehu řeky, sice placené, zato však kousek od centra. Ještě než vylezeme z auta, domlouváme se uvnitř co dál v tom hnusné počasí. Najednou zaslechneme takový divný zvuk, něco jako slabý gong a v zápětí se rozsvítily všechny kontrolky na palubovce. Auto nereaguje na nic a nejde ani nastartovat. Jolka hledá v návodu, co by nám mohlo pomoci a nakonec volá Markovi, aby poradil. Na dálku horko, těžko. Rozhlídly jsme se a naproti přes cestu vidíme MIDAS – servis. Štěstí v neštěstí, říkáme si a míříme tam. Servismenovi vysvětlujeme náš problém a prosíme o pomoc, odpovídá, že teď je doba oběda, nemá tam žádného z kolegů a máme přijít zhruba za hodinku, že nám pomůžou.

Odcházíme, směr jak jinak než katedrála. Katedrála Panny Marie patří na seznam

památek UNESCO a je největší katedrálou ve Francii. Je 145 m dlouhá a 112 m vysoká. Oblouky uvnitř klenby měří 42,3 m. a s její stavbou se začalo už ve

13. století. Její stavbu řídili 3 architekti. Katka je ve svém živlu a ocitá se v úplně jiné dimenzi. Pobíhá z jednoho místa na druhé a fotí a fotí a fotí. Neví co dřív a času má holka tak krutě málo. Musíme jít, ještě kafe na uklidněnou, vyčůrat a vracíme se do servisu. Kluci opravářští se nám opravdu věnují, berou kabely, přístroje a jdou s námi. Jolka otevře auta, kapotu u motoru a už už chtějí pomoci kabelů startovat, ale předtím zkusí nastartovat normálně a ta černá „bestie“ naskočí hned bez problémů. Žádné rozsvícené kontrolky atd. žádný problém. Kluci ještě přeměří autobaterii, zdali je v pořádku a ta samozřejmě je. Nechtějí nic zaplatit, ale 10 EUR si přece jen vezmou a my jsme v klidu.

Jedem dál na Crécy en Pontieu, česky prostě Kresčák. Bitva u Kresčaku byla jedna z nejvýznamnějších bitev stoleté války a bojovali zde Francouzi proti Angličanům. Bitvy u Kresčaku se na francouzské straně zúčastnili dva čeští králové z rodu Lucemburků, kteří se již tradičně orientovali na spojenectví s pařížským královským dvorem. Byli to stávající panovník Jan Lucemburský a jeho nástupce Karel IV.

Král Jan, rytíř, bojovník a diplomat, byl v té době již úplně slepý a život pro něj ztratil cenu. Nechal proto svého koně upoutat mezi koně svých dvou rytířů, kteří ho zavedli do nejprudší bitevní vřavy. Jeho smrt bývá proto považována za jakousi nepřímou, ba přímo vznešenou formu sebevraždy. Jeho poslední slova však zřejmě nezněla „*Toho bohda nebude, aby český král z boje utikal*“. Jan se nikdy nenaucil pořádně česky.

Svého následníka Karla, který byl nedávno zvolen také králem v říši, nechal násilím odvézt z boje, když zjistil, že bitva je prohraná, neboť si nepřál, aby zahynuli oba čeští králové.

Svým způsobem je malé město Kresčák vlastně o ničem, dalo by se říct, že doslova škaredé. Uprostřed náměstí malý pomník Janu Lucemburskému, ale ještě tady někde musí být mohylu památku. V „ičku“ jsme se

na popptaly, ale mohylka je pěkně schovaná, má podobu malé dřevěné dvoupatrové rozhledny s točitými schody do patra. Okoukneme to, a protože jsou tady taky lavičky a stůl, vaříme si pozdní oběd a opět sušíme mokry stan. Ale idylka netrvá dlouho, začíná pršet, takže balíme a jedeme dál a k moři, snad tam bude líp.

Zastavujeme se v malém městečku Rue, kde

obdivujeme nádhernou kamenitou kapli, mistrovské dílo tehdejších kameníků. Už je sice večer, ale místní obchodník s regionálními specialitami má ještě otevřeno a tak si ještě nakoupíme nějaké drobnosti domů. Jedeme dál do Le Crotoy, pořád mírně prší. V jednom opět zavřeném kempu jsme se dobouchaly na správce a zase jsme ho slušně a dlouho přemlouvaly na pronájem „bydlíku“ ale nic s ním nehlo. Ať děláme, co děláme, bydlík prostě na jednu noc nedostaneme. A tak jsme u frajera zaplatily pouze za 2 osoby, Jolku jsme prostě zapřely, kdyby dal bydlík.... Jolka je schovaná v autě a my jedeme hledat vhodné místo. Stavíme

vlhký stan, posilňujeme se višňovkou a jdeme prostě spát. V noci opět leje.

Středa 13. Června

Katka jako obvykle vstává první a tak se vrhá na přípravu snídaně. Tam se domlouváme co dál. Rozhodujeme se, že znovu navštívíme Amiens a v něm plovoucí zahrady a pak podle počasí, jestli pojedeme více na jih za teplem a sluníčkem. Esemeska z domova nám slibuje, že bude 2 dny pěkně. Tak uvidíme. Ve městě zaparkujeme na tom samém místě a chceme na loď a projížďku po Sommě. Bohužel, vyšlo by nás to poměrně draho. Hledáme teda jinou alternativu. Hurá, našly jsme lodičky, které nás svezou místními odnoži řeky Somme. Říkají tomu plovoucí zahrady - hortillonnages Jsou úžasné. Soustava kanálů a ostrůvků byla vytvořena už Římany před dvěma tisíci lety ve zdejších bažinatých ramenech řeky Somme. Jedná se o kousky obdělávané země, které dávají úrodu třikrát do roka.

Odjíždíme z města a náladu máme podstatně lepší, než když jsme sem přijely. V Carrefouru nakupujeme nějaké dárky a Jolka novou nafukovačku. Je pěkně tlustá a Katka už se „těší“ na její nafukování ☺.

Večer hledáme kemp jen velmi těžce, všude jsou už závory. Ti Francouzi snad chodí spát se slepicemi! Jeden postarší manželský pár nám nabízí svou zahradu ovšem za pakatel 23,5 EUR, bez sprchy a WC. Jedeme dál a vracíme se do kempu, kde jsme byly napoprvé a Jolce se tam zdáli „divní lidé“. Je tady ale rovná, travnatá plocha, bohužel WC a sprchy – stoletá špína a ve 22 hodin už jsou zamčené. Katka hold musí do přírody a to vše za 21.5 EUR! V noci nás ještě vylekal pes šmejdící se svým páníčkem kolem našeho stanu, ale pak už bylo ticho.

Čtvrtek 14. Června

Ráno jsme se probudily a konečně svítí sluníčko, rozhodujeme se velmi rychle – jdeme na pláž. Ještě vyprat prádlo, pověsit na šňůru, aby nám uschlo, a jde se.

Písečná pláž,
dlouhá a zrovna je
to docela daleko. No na
brr. Rozložíme si
deku, hezky v zákrytu
píšeme zápisky, děláme
oříšky a sluníme se.
sluníčko už jsme po
studených dnech nutně
strávíme celé
jedné jedeme zpět do
neboť se nad námi už zase začínají honit mraky. Rychle balíme a jedeme dál.

několik kilometrů
odliv, takže k vodě je
koupání to stejně není
karimatky a na ně ještě
před větrem. Čteme si,
si manikúru, zobeme
Sice fouká vítr, ale
těch deštivých a
potřebovaly. Na pláži
dopoledne a o půl
kempu balit. Je načase,

Míříme do ptačího ráje, podél zálivu řeky Somme. Je to národní přírodní rezervace, která byla otevřena už v roce 1973 na 260 hektarech s více než tisíci ptáky 300 druhů. Máme

na výběr ze tří stezek se třinácti pozorovacími
stanovišti. Vybraly jsme si 4 kilometrový okruh. Jak jsme se dočetly je tento ptačí ráj
migrační zastávkou mezi Sibiří a Afrikou pro tisíce ptáků, kteří si oblíbili zdejší mírnou zimu.
Koukáme kolem sebe, kachny, volavky, čápi i vzácnější lžičák ploský se zcela zvláštním
zobákem. Chodníky jsou pěkně ukryté, chodíme jako v zákopech, tak abychom všechno to
ptactvo nevyplašily. Nejvíc nás zaujalo doslova „sídliště“ – hnízdiště čápů a volavek, těch
hnízd co tady je, se nelze ani dopočítat. Odcházíme něco po 5 hodině odpoledne a hledáme
kemp. Projíždíme kolem chovatelství šneků, ale mají zrovna zavřeno, takže zkusíme zítra.
Ovšem hned za rohem je kemp, cena je také
přijatelná, protože máme k dispozici saunu i bazén.
Postavíme stan, něco zobnem a jdeme se saunit a
plavat. Super, je tady vířivka, klouzačka i tobogán,
nakonec se ještě vyhřejeme v sauně, a protože venku
zase prší, jdeme spát.

Pátek 15. Června

Je ráno, sice zamračeno, ale neprší. Snídáme
čerstvý croissant s čokoládou a ovesnou kaší. Domlouváme se co dál v tomto zákeřném

počasí. Máme plán, nejdříve šnečí farma, pak zahrady v Abbaye, město Arras a večer dojedeme k zámku ve Versailles u Paříže. Takže balíme a

fičíme. Zatím jen na farmu a ta je bohužel zavřená, jen v sobotu a neděli a tak jedeme do zahrad. Je to jen 30 kilometrů. Procházíme zahradami v opatství Abbaye. Rozkládá se na 8 hektarech půdy s více 5000 rostlinami. Jsou úžasné, uklidňující, barevné a voňavé.

Po poledni starobylého města pocházel Matyáš z známe jako svatovítské náměstí je největší domů jsou protože bylo za 1. zničeno, ale jsou ocelové konstrukce bytové stavby ze materiálů. Jdeme řečeno vyjedeme výtahem. Máme nádherný výhled do celého okolí.

se vydáváme do Arras. Právě odsud Arrasu, kterého my prvního stavitele katedrály. Arraské chloubou města, fasády perfektně opravené, Světové války zcela jen fasády, za nimi jsou a za nimi moderní současných na radniční věž, lépe

K večeru jsme přijeli do Versailles, bohužel nás naše navigace protáhla centrem Paříže, takže jsme se podstatně zdrželi. Opět začalo pršet a my hledáme kemp. Konečně jeden poblíž nacházíme, je ale v lese, na bahně. Z deště se stává slejvák a tak prosíme o chatku, nebo alespoň stan s podsadou, všechno je marné, recepční už tam není a i kdyby byla,

na jednu noc se to nepronajímá. Naštěstí, jsou tam šikovní mladí a hlavně akční číšníci, u kterých si dáváme pizzu na večeri, a ti nám hned napíší adresu levného hotelu v okolí. A tak jedeme. Hotel však nemůžeme najít, prostě zmizel, zbylo po něm snad jen zbořenisko. Verča nám v sms dále radí hotel

B&B

v okolí a tak tam jedeme. Ovšem je už jedenáct hodin v noci a na recepci nikdo není. Je tady ale PC u kterého si pokoj objednáme, Jolka zaplatila kartou a my dostaneme kód pro vstup. Nádhera, jo technika je technika. Je pozdě a my v suchu v posteli, prostě komfort jdeme spát.

Sobota 16. Června

Je sobota ráno a jak jinak, venku opět prší. My však balíme v suchu. Po deváté vyrážíme k zámku, který byl ve své době vrcholem královské moci ve Francii a symbolem absolutistické monarchie.

Zaparkujeme na parkovišti, kde se dříve konaly vojenské přehlídky v parádních uniformách a na vystrojených koních, naproti jezdecké sochy Ludvíka XIV. Vstupujeme do největšího sídla francouzských králů zlatem bohatě vyzdobenou vstupní bránou spolu s dalšími určitě stovkami lidí, toužící vidět zámek a jeho zahrady.

Samotný zámek má tyto části: vlevo Jižní křídlo, ve středu Královské nádvoří, vpravo Severní křídlo, úplně vpravo Opera, za Královským nádvořím Mramorové nádvoří obklopené jádrem zámku, které končí Zrcadlovým sálem.

Jádro zámku má půdorys ve tvaru písmene U.

Jádrem zámku byla králova ložnice s okny vedoucími do čtvercového dvora (Mramorové nádvoří), kam se scházela francouzská šlechta ke královi rannímu „lever“ (vstávání). Do královy ložnice se

procházelo přes bohatě zdobené ložnice. V ložnici královny, která už není tak velkolepá, přišlo na svět 19 princů a princezen a to před zraky celého národa.

Nejprostornější místností jádra zámku (vzadu, tam kde začíná zahrada) je Zrcadlový sál, který

roku 1678 postavil Mansart. Je 79 m dlouhý, překlenutý klenbou s bohatou malířskou výzdobou. Okna na jedné straně odpovídají zrcadlům na stěně protější. „Zažehli tisíce světél, která se odrážela v zrcadlech a na briliantech kavalírů a dam“.

Procházíme zámek, no spíš jsme tlačeny a sunuty z místnosti do místnosti, kde kromě obrazů, plastik a přebohatě zdobených mramorových stěn, štukových stropů vidíme i spoustu fresek. Dýchá na nás přepych, luxus a celková pompéznost zámku. Místnosti jsou nádherně zdobené, s propracovanými detaily a mnohokrát se setkáme i s masivními dekoracemi ze zlata. Trvalo celkem 50 let, než byl skvostný zámek dokončen tak, aby uspokojil ctižádostivost a vůli krále Slunce.

Po té vši záplavě luxusu se těšíme do zdejších zahrad, které patří mezi nejkrásnější na světě. Vybuďoval je uznávaný zahradní architekt André le Notre. Rozloha Versailleských zahrad je okolo 100 hektarů a délka promenády od zámku do jejich nejzápadnějšího okraje je 950 m. Jsou typem esteticky a účelně terasami, fontánami ve 1 400 trysek, A nasedáme do zčásti ochrání

francouzské zahrady členité s mnohými sochami, sousošími a kterých je nainstalováno protože nám opět prší, vláčku, který nás alespoň před deštěm a skoro

všude zaveze. V celých zahradách hraje barokní hudba, sem, tam tryská fontánka a i když prší, jsou zahrady úchvatné a my žasneme nad genialitou zahradních architektů a prací zahradníků. Nechce se nám odtud, ale nedá se nic dělat, my musíme popojít o kousek dál. Loučíme se posledním pohledem směrem k zahradám a jdeme na parkoviště, které se mezitím totálně zaplnilo. Nasedáme do auta, zaplatíme 10EUR za parkování a jedeme na starý známý Verdun. Za dvě hodinky jsme na místě a v kempu opět smlouváme cenu za

„bydlík“, ale 65 EUR za 1 noc se nám zdá opravdu příliš. Zkusíme ještě místní Etap hotel a cena je opravdu slušná, hurá zase se díky Jolce můžeme před deštěm schovat do pokojíku. Večer trávíme u otevřeného okna koukáním do dálky na červánky zítra, snad bude konečně pěkně. Dopijíme zbytek višňovky, pivo a kecáme o všem možném i nemožném. Usínáme okolo půlnoci.

Neděle 17. Června

Ráno vstáváme hned po 7 hodině, snídáme, balíme a před devátou vyjíždíme domů, před sebou máme zhruba 9 hodin jízdy, konečně neprší. Hranice s naší republikou projíždíme asi o půl 4 a o půl 7 už jsme na Rohlece, kde se loučíme s Katkou. V 8 večer už jsme všechny doma. Najezdily jsme 4350 kilometrů.

